

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Камінського Валерія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 частини першої статті 4 Закону України „Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування“

м. К и ї в
13 червня 2019 року
№ 165-2(П)/2019

Справа № 3-144/2019(3239/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Камінського Валерія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 частини першої статті 4 Закону України „Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування“ від 8 липня 2010 року № 2464–VI (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 2–3, ст. 11) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Камінський В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 частини першої статті 4 Закону України „Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування“ від 8 липня 2010 року № 2464–VI зі змінами (далі – Закон), згідно з якими платниками єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування (далі – єдиний внесок) є особи, які провадять незалежну професійну діяльність, а саме наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку, а також медичну, юридичну практику, в тому числі адвокатську, нотаріальну діяльність, або особи, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність, іншу подібну діяльність та отримують дохід від цієї діяльності. Автор клопотання навів також зміст положень частини четвертої статті 4 Закону, у якій визначено, які особи звільняються від сплати за себе єдиного внеску.

На думку суб’єкта права на конституційну скаргу, який як самозайнята особа є платником єдиного внеску на підставі пункту 5 частини першої статті 4 Закону, зазначена норма Закону не відповідає статті 24 Конституції України в аспекті того, що дія положень частини четвертої статті 4 Закону не поширюється на нього.

До конституційної скарги Камінський В.І. долучив копії судових рішень, ухвалених у його справі, а саме рішення Миколаївського окружного адміністративного суду від 5 лютого 2019 року та постанови П’ятого апеляційного адміністративного суду від 2 квітня 2019 року.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. Камінський В.І. звернувся до суду першої інстанції з позовом про зобов'язання органів державної фіскальної служби виключити його зі списків платників єдиного внеску, оскільки вважав, що є підстави для звільнення його від сплати за себе єдиного внеску відповідно до частини четвертої статті 4 Закону. Остаточним судовим рішенням у справі суб'єкта права на конституційну скаргу – постановою П'ятого апеляційного адміністративного суду від 2 квітня 2019 року – йому відмовлено у задоволенні позовних вимог, що, на його думку, не відповідає статті 24 Конституції України.

Вирішення питання застосування судами законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України

„Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. Як вбачається зі змісту конституційної скарги, Камінський В.І. вважає законодавчо встановлений перелік категорій осіб, які звільняються від сплати за себе єдиного внеску, дискримінаційним.

Відповідно до частини другої статті 24 Конституції України не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

У Рішенні від 16 жовтня 2007 року № 8-рп/2007 Конституційний Суд України наголосив на тому, що „гарантована частиною першою статті 24 Конституції України рівність громадян перед законом означає рівну для всіх обов’язковість конкретного закону з усіма відмінностями у правах або обов’язках, привілеях чи обмеженнях, які в цьому законі встановлені. Але всі відмінності у привілеях чи обмеженнях щодо різних категорій індивідів, встановлені законом, не можуть бути пов’язані з ознаками, передбаченими частиною другою статті 24 Конституції України“ (абзац другий підпункту 3.3 пункту 3 мотивувальної частини).

З наведеного випливає, що порушенням рівності перед законом, тобто дискримінацією, є об’єктивно невиправдана відмінність у правовому регулюванні статусу особи і статусу інших осіб, які перебувають в однаковому з нею або схожому становищі.

Суб’єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону частині другій статті 24 Конституції України, не зазначив, за якою ознакою вказані положення є дискримінаційними. Також автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо різного, на його думку, правового регулювання його прав та обов’язків як платника єдиного внеску і прав та обов’язків осіб, які

звільняються від сплати за себе єдиного внеску, та об'єктивної невинуватості такого регулювання.

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Камінського Валерія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 частини першої статті 4 Закону України „Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування“ від 8 липня 2010 року № 2464–VI зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**